

[Dorte Bennedsen]

Jeg tror, at vi alle er enige om, at vold – og her taler jeg både om den gadevold, som går ud over helt tilfældige mennesker, og den vold, som finder sted mellem mennesker, der kender hinanden – er aldeles uacceptabel, og at det er vigtigt, at samfundet markerer sin stærke afstandtagen fra enhver form for vold.

I Socialdemokratiet er vi indstillet på at medvirke til foranstaltninger, som kan bekæmpe volden, og som kan forebygge, at den overhovedet opstår. Men det forudsætter, at der bliver tale om reelle foranstaltninger, som har effekt, og ikke blot initiativer, som giver politikerne skindet af at være handlekraftige, men hvor den reelle effekt er tvivlsom. I denne sammenhæng er det vigtigt at analysere omfanget og karakteren af den vold, som finder sted.

Ministeren skriver, at voldskriminaliteten gennem årene har været stigende, og at der også er grund til at tro, at der er et betydeligt mørketal, altså vold, som ikke anmeldes.

Jeg er enig med ministeren i, at volden har et uacceptabelt omfang, men om den har været voldsomt stigende, er i hvert fald under stærk diskussion. Der har i årene 1983, 1987 og 1991 været foretaget undersøgelser, hvor man har spurgt folk, om de har været udsat for vold, uanset om de har anmeldt det eller ej, og det viser sig, at procenten af voldsramte er uændret over disse år, idet 6 pct. i alle tre undersøgelser svarer, at de har været udsat for vold.

Når vi derfor i dag kan konstatere en stigning i anmeldelserne af vold, kan meget tyde på, at det skyldes en større tilbøjelighed til at anmelde vold, det vil sige, at mørketallet i højere grad kommer frem i lyset. Og det er kun godt, for en stiltiende accept af vold kan være medvirkende til at forstærke voldsforhold.

Men når man skal tage stilling til foranstaltninger mod vold, er det også vigtigt at få klarlagt, om det er selve volden eller det er voldsanmeldelserne, der er steget, og meget tyder som sagt på, at det er det sidste, der er tilfældet.

Af ministerens oplæg fremgår det endvidere, at rigspolitechefen har foretaget en analyse, der peger i retning af, at 40 pct. af den anmeldte vold har kvinder som ofre. Om denne type vold siges det endvidere, at årsagen overvejende skal søges i sociale og kulturelle omstændigheder, og der konkluderes, at den ikke skal bekæmpes ved initiativer inden for Justitsmi-

nisteriets område – og dermed menes vel skærpet straf – men derimod ved et forebyggende arbejde, der inddrager bl.a. social- og sundhedsmyndighederne. I den forbindelse er det også værd at notere, at rapporten nævner, at myndighederne normalt først reagerer, når volden har fundet sted, og at kontakten kun sker til offeret og ikke til den, der udøver volden, og som jo er den, der skal påvirkes, hvis voldstilfældene skal begrænses.

I disse stilfærdige ord fra ministerens arbejdsgruppe ligger der jo en ganske skarp og meget berettiget kritik af den samfundsmæssige mangel på indsats i disse sager. Jeg kan heller ikke lade være med i denne forbindelse at bemærke, at der i regeringens forslag overhovedet ingen initiativer er, når det drejer sig om ganske grundlæggende problemer i vores samfund.

Hvad er det så, regeringen vil i indsatsen mod vold? Målsætningen er »at begrænse såvel den objektive risiko som den mere subjektivt prægede frygt for at blive offer for en voldsforbrydelse og samtidig sikre retsstillingen for og bistanden til de mennesker, der uforskyldt bliver ofre for en forbrydelse.« Denne målsætning kan Socialdemokratiet fuldt ud tilslutte sig, og som jeg nævnte før, vil vi gerne være med til reelle foranstaltninger, der kan fremme målet; derfor er det også deprimerende at konstatere, at justitsministeren stort set kun kan trække gamle heste af stalden.

Forslaget om anonyme vidner skal jeg ikke bruge megen tid på. Vi drøftede det for få måneder siden, hvor det blev klart, at det ud fra en retssikkerhedsmæssig betragtning er mere end betænkeligt, og dertil kommer, at det slet ikke var tænkt anvendt i forhold til den almindelige vold, men kun i helt særlige tilfælde som f.eks. rockervold, hvor det i sig selv er uinteressant, fordi alt tyder på, at anonymiteten i disse tilfælde ikke vil kunne opretholdes.

Ministerens andet forslag er en forhøjelse af strafferammerne, og i den forbindelse citerer han rigsadvokaten, der om lovændringerne fra 1989 siger, at der nok inden for normalområdet er sket en større nuancering af strafudmålingen i voldsager, men endnu næppe således, at straffen i de grovere tilfælde er blevet skærpet mærkbart, og rigsadvokaten mener, at det er hensigtsmæssigt, at udviklingen fortsat føl-